

De verloren zoon

God is zo rijk, dat het Zijn grootste vreugde is om te geven. Zijn schatkamers zijn zo vol, dat het Hem smart wanneer wij weigeren Hem de gelegenheid te geven om die schatten aan ons te schenken.

Het was een vreugde voor de vader, dat hij in de verloren zoon iemand vond, aan wie hij het beste kleeft, de ring en nieuwe schoenen kon schenken en voor wie hij een feestmaal kon aanrichten.

De verloren zoon was tot een nulpunt gekomen in zijn leven; hij had zijn vader niets aan te bieden.

In de gelijkenis van de verloren zoon wordt het zielsproces van een zondig mens uitgebeeld namelijk:

- De dwaasheid om God te verlaten
- Zijn ellende die hem tot God uitdrijft
- De onmisbaarheid van berouw.

Deze gelijkenis laat ook zien de liefde van God die wacht en zoekt tot zijn zoon, die dood en verloren was door de zonde, berouw krijgt en weerkeert,

En dan valt weer op de onverdiende gunst van de vader die hem overlaad met goedheid.

We gaan daarom lezen in Lucas 15:11 en verder:

11 En Hij zeide: Iemand had twee zonen.

De twee zonen zijn ook een beeld van een mens enerzijds, die zichzelf rechtvaardig vindt en anderen veracht en een beeld van

een mens, die tot besef komt, dat hij God niets kan geven, dan alleen berouw en erkenning.

De verloren zoon had niets te bieden toen hij terugkeerde tot zijn vader. Het smart God als wij Hem gerechtigheid uit onszelf willen aanbieden. Hij kan er niets mee. Hij wil geven en het beeld van zijn Zoon in ons vormen en openbaren.

12 De jongste van hen zeide tot zijn vader: Vader, geef mij het deel van ons vermogen, dat mij toekomt. En hij verdeelde het bezit onder hen.

Als de kinderen volwassen en zelfstandig werden, en zij vroegen daarom, dan konden zij inderdaad volgens hetgeen in Deut. 21:17 staat, een deel van het vermogen van de Vader erven.

De eerstgeborene kreeg dan het dubbele namelijk 2/3 deel en de jongste 1/3 deel. De boerderij en het land bleven dan voor de oudste zoon.

13 En weinige dagen later maakte de jongste zoon alles te gelde en ging op reis naar een ver land, waar hij zijn vermogen verkwistte in een leven van overdaad.

Wat de jongste zoon in natura gekregen had, verkocht hij en hij ging heen, onder de controle van zijn vader vandaan. Dat is het beeld van een mens, die God de rug toekeert.

14 Toen hij er alles doorgebracht had, kwam er een zware hongersnood over dat land en hij begon gebrek te lijden.

De jongste zoon verspilde alles – hij bracht alles er door staat hier – en in vers 30 staat

dat hij zijn bezit opmaakte met slechte vrouwen.

Toen ging God tegenspoed gebruiken om Hem terug te brengen. Er ontstond een zware hongersnood en hij kreeg gebrek aan alles.

Zo gebruikt de Heere soms tegenspoed voor ons, om ons van onze eigen gerechtigheid af te brengen. Dan bekeren wij ons van onze eigen gerechtigheid en zijn wij gereed om van God te ontvangen.

Er is een uitdrukking die zegt: "als wij tot niets zijn gemaakt in eigen ogen, dan komt de Geest". Dan komt de Geest om ons dat te geven, wat God ons zo graag wil geven."

15 En hij trok er op uit en drong zich op aan een der burgers van dat land en die zond hem naar het veld om zijn varkens te hoeden.

Van terugkeer naar huis was nog geen sprake. Hij wilde zichzelf redden in de nood. En hij, de Jood, drong zich op bij een heiden, die God niet diende. Zijn heidense baas zond hem naar het veld om zijn varkens te hoeden.

16 En hij begeerde zijn buik te vullen met de schillen, die de varkens aten, doch niemand gaf ze hem.

Het was slechts zijn taak om de varkens te hoeden. Hij kreeg zelfs van de schillen niets om van te eten. Door de zware hongersnood was het voedsel, ook voor de varkens, schaars.

17 Toen kwam hij tot zichzelf en zei: Hoeveel dagloners van mijn vader hebben brood in overvloed en ik kom hier om van de honger.

Armoede, gebrek en eenzaamheid brachten hem tot nadenken. Hij kwam tot zichzelf; hij kwam aan zichzelf toe en beschuldigde niemand anders. Hij kwam – net als Jona – tot de erkentenis dat hijzelf de schuldige was van de ellende, waarin hij zich bevond.

In Jona 1:12 staat: Neemt mij op en werpt mij in de zee, en de zee zal ophouden tegen u te woeden. Want ik weet, dat door mijn schuld deze zware storm tegen u is opgestoken.

18 Ik zal opstaan en naar mijn vader gaan en tot hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en voor u,

"Ik zal opstaan" getuigt van de vastheid van zijn besluit. Voor het eerst komt de gedachte aan zijn goede vader naar boven.

Hij erkent dat hij niet alleen tegen de hemel gezondigd heeft door zijn bezit te delen met slechte vrouwen, maar ook dat hij tegen zijn vader gezondigd heeft door het versmaden van zijn liefde en het verkwisten van zijn goed.

19 Ik ben niet meer waard uw zoon te heten; stel mij gelijk met een uwer dagloners.

20 En hij stond op en keerde naar zijn vader terug. En toen hij nog veraf was, zag zijn vader hem en werd met ontferming bewogen.

De vader had reeds lang uitgezien. Niet boosheid, maar medelijden met zijn ellende is zijn reactie. Zo was het ook met Jozef en zijn broers, die hem naar Egypte verkocht hadden (zie Genesis 45).

21 En hij liep hem tegemoet viel hem om de hals en kuste hem.

Uit de grondtekst blijkt letterlijk dat hij op een draffe naar hem toeliep. Hij lette niet op

zijn leeftijd en waardigheid. Nee, hij viel hem om de hals en kuste hem. De Willibrord vertaling zegt dan ook, dat de vader op hem af snelde.

22 En de zoon zeide tot hem: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en voor u, ik ben niet meer waard uw zoon te heten

Aan het verzoek om dagloner te worden komt hij zelfs niet toe. De vader laat hem na zijn schuldbelijdenis niet verder spreken maar komt blij in actie.

23 Maar de vader zeide tot zijn slaven: Brengt vlug het beste kleed hier en trekt het hem aan en doet hem een ring aan zijn hand en schoenen aan zijn voeten.

Slaven liepen destijds zonder schoenen maar hij ontving het beste kleed, een ring aan zijn hand en schoenen aan zijn voeten.

24 En haalt het gemeste kalf en slacht het, en laten wij een feestmaal hebben, want mijn zoon hier was dood en is weer levend geworden, hij was verloren en is gevonden. En zij begonnen feest te vieren.

Het wordt een compleet, vreugdevol feest en heel het huis deelt in de vreugde. "Mijn zoon was dood en verloren maar is levend geworden en gevonden."

25 Zijn oudste zoon was op het land, en toen hij dicht bij huis kwam, hoorde hij muziek en dans.

26 En hij riep één van de knechts tot zich en vroeg, wat er te doen was.

27 Deze zeide tot hem: Uw broeder is gekomen en uw vader heeft het gemeste kalf laten slachten, omdat hij hem gezond en wel terug heeft.

28 Maar hij werd boos en wilde niet naar binnen gaan. Toen kwam zijn vader naar buiten en drong bij hem aan.

De vader had ook liefde voor zijn oudste zoon; hij drong bij hem aan om ook feest te vieren met hem.

29 Maar hij antwoordde en zeide tot zijn vader: Zie, zovele jaren ben ik al in uw dienst en nooit heb ik uw gebod overtreden, maar mij hebt gij nooit een geitebokje gegeven om met mijn vrienden feest te vieren.

30 Doch nu die zoon van u gekomen is, die uw bezit heeft opgemaakt met slechte vrouwen, hebt gij voor hem het gemeste kalf laten slachten

"Die zoon van u" ... een hatelijke en verachtelijke uitdrukking. Hij erkent hem niet meer als zijn broer.

31 Doch hij zeide tot hem: Kind, gij zijt altijd bij mij en al het mijne is het uwe.

De vader blijft liefdevol spreken, om zo het hart van zijn verbitterde oudste zoon te trefen. Hij spreekt hem liefdevol aan met: "Kind".

In de Willibrord vertaling staat: "Jongen, je bent altijd bij mij en al het mijne is het uwe."

32 Wij moesten feestvieren en vrolijk zijn, want uw broeder hier was dood en is levend geworden, hij was verloren en is gevonden.

Tegenover de verachtelijke uitdrukking "die zoon van u" stelt de vader "uw broeder" die dood was maar levend is geworden. Maar de vader kon niets kwijt aan zijn oudste zoon.

Nogmaals: God is zo rijk, dat het Zijn grootste vreugde is om te geven.

Het gaat in het nieuwe verbond echter om hemelse zegeningen die Hij ons wil schenken. Het aardse wordt ons toegeworpen en dat moet ons genoeg zijn.

Hij wil ons laten delen in zijn hemelse zegeningen zoals staat in Handelingen 3:26

God heeft in de eerste plaats voor u zijn Knecht doen opstaan en Hem tot u gezondend, om u te zegenen, door een ieder uwer af te brengen van zijn boosheden.

Hij wil een ieder van ons afbrengen – en dat is een proces - van zijn boosheden. Zodat wij een mild en liefdevol hart krijgen zoals onze hemelse Vader, en dat wordt uitgebeeld in de prachtige gelijkenis van de verloren zoon.